

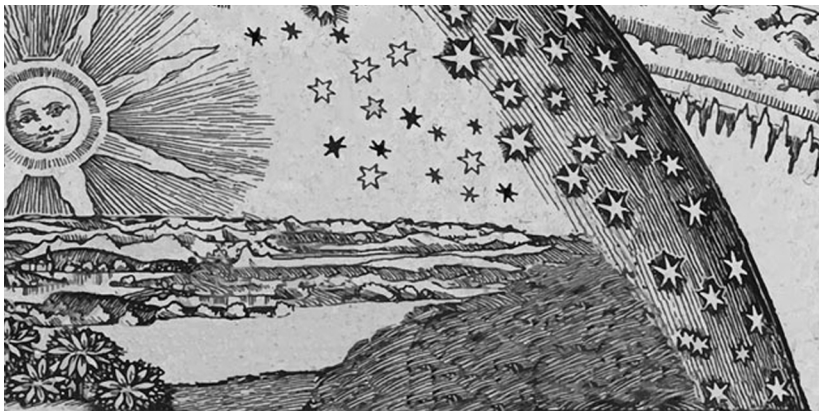
Зміст

Передмова	6
Сергій Панасюк. <i>Джекпот</i>	7
Олена Красносельська. <i>Крила</i>	26
Олег Сілін. <i>Побачити Юпітер</i>	33
Тетяна Левченко, Макс Пшебильський. <i>Сміттяр</i>	40
Ксенія Томашева. <i>Зоряний вітер</i>	52
Вікторія Штепура. <i>Дрібнота</i>	59
Юлес Скела. <i>Кінець періоду інкубації</i>	85
Тимур Литовченко. <i>Астероїд Рубіні</i>	96
Віталій Генік. <i>Загадка Вістри</i>	107
Ігор Сілівра. <i>Останній космонавт</i>	124

Зміст

<i>Сергій Чебаненко. Гелікоптер на ім'я «Зайчик»</i>	142
<i>Сергій Пильтяй. Дракон</i>	153
<i>Олексій Кацай. Закінчується навіки воно...</i>	162
<i>Тетяна Юр'єва. Остання подорож «Махаона»</i>	164
<i>Анна Павленко. В ніщо</i>	188
<i>Микола Штурхан. Стежини Дивнолісся</i>	203
<i>Лариса Іллюк. Компаньйони</i>	228
<i>Максим Власвіт. Мурашка</i>	241
<i>Валентин Байло. Брати по нещастю</i>	251
<i>Віра Балацька. ...І не треба на мене молитися!</i>	266
<i>Володимир Яценко. Прометеї (переклад В. Геника)</i>	285
<i>Макс Пшебильський. Ити і повертатися</i>	317

Передмова

Пісня з орбіти... Вона звучить на честь перемог, на честь нових звершень і досягнень. Вона лунає на орбітах Землі та Марса, Місяця, Юпітера. І звучатиме на орбітах далеких і незвіданих планет, що до них людство лише починає торувати свій шлях.

У цій книзі зібрані оповідання сучасних українських фантастів, присвячені розмаїттю Всесвіту. На її сторінках читач побуває у близькому і далекому космосі, помандрує в таємні глибини Галактики, відвідає планети Сонячної та інших зоряних систем, спробує порозумітися з позаземним Розумом. Зіткнеться з неймовірними загадками, спізнає радість відкриттів та перемог, ціну дружби та зради, вартість мрій, любов і ненависть, самопожертву. Адже ця книга про наших нащадків, для яких ми будуємо їхнє майбутнє.

Автори присвячують книгу українцям, які наближали й надалі наближують зоряне майбутнє людства. Усім науковцям, конструкторам, астронавтам – синам і дочкам України, що подарували нам зорі.

Сусідні готелі один за одним установлювали роботизовані системи безпеки, інтегровані у поліційну мережу.

Дотепер мене рятував низький рейтинг закладу, котрий, по суті, був звичайним борделем, і власники не бажали встановлювати поліційні програми на свій сервер.

Та колись це однаково станеться. Наш «Оріон» маленький, лише на п'ятсот номерів. Ще трохи часу – і забудовники запропонують власникам таку суму, що вони погодяться продати цю столітню будівлю. Місто росло вгору і вниз, бо вшир уже не могло – сорок років тому були встановлені певні межі розширення, щоби зберегти землі сільськогосподарського призначення, адже тридцятьом мільйонам містян треба щось їсти тричі на день. Вільні ділянки під забудову закінчилися десять років тому, відтоді почали торгувати будинками. Старий дім на тисячу квартир зносили, а на його місці будували новий на десять тисяч. А люди продовжували розмножуватись.

Мене ця проблема не обходила. Заводити дітей я поки що не збирався, бо привести дружину в квартиру на вісім квадратних метрів соромно, а винайняти більшу я не міг – мрія про виграш регулярно спустошувала мої кишені. Врешті-решт, мені лише тридцять – устигну.

Рекламу нової лотереї я побачив цілком випадково, коли випроваджував особливо буйного клієнта з номера Лізи. Взагалі-то, це не входило в коло моїх обов'язків – я просто мав натиснути кнопку і викликати найближчий патруль, та з цією дівчиною в нас інші домовленості. Раз на тиждень вона допомагає мені зняти напругу, а я викидаю з її номера різних неадекватів. Ось одного разу, поки клієнт лежав на підлозі й намагався власними трусами спинити кровотечу з розбитого носа, я й побачив той ролик.

«Набридла нудна робота в офісі? Змініть своє життя назавжди! Візьміть участь у міжзоряній експедиції! Шанс є у кожного! Заповніть форму на сайті та очікуйте на результат розіграшу. Лише тридцять місць серед майбутніх поселенців на Новій Землі. Не прогавте цю можливість!».

Біс його знає, що саме мене спонукало, мабуть, чарівне слово «розіграш», але я взяв участь у цій лотереї. І виграв...

* * *

Старт з орбіти Землі відбувся буденно і непомітно для більшості громадян. Це не перший зореліт, що полетів підкоряти далекий космос. П'ять екіпажів попередників уже були бозна-де, зрідка надсилаючи повідомлення про стан корабля та екіпажу. Людей на Землі більше непокоїли власні життя і побут, ніж доля чергових переселенців до інших світів. Урешті-решт, нас на кораблі було дві тисячі, а людей на Землі – вісімнадцять мільярдів. Телеканали вділили цій події десять хвилин ефіру, і після цього світ забув про наше існування.

Космос. Дитяча мрія мільйонів. Абсолютно ідіотська, якщо чесно. Одна річ – лежати теплої літньої ночі в шезлонгу на пляжі й дивитись на мільярди зірок, і зовсім інша – долетіти хоча б до однієї з них. Жодних панорамних вікон для милування Чумацьким Шляхом на кораблі не було. Натомість мало місця і багато пластику. Кожен грам ваги було враховано. Якби я добре поснідав перед тим, як потрапити до комісії перед вильотом, то ніхто нікуди мене б не взяв. Вага показала сімдесят дев'ять кілограмів вісімсот грамів. Навіть не знаю. Може, й варто було перед зважуванням випити склянку води? Бо на Землі в мене було вісім квадратних метрів, а тут лише чотири. І без телевізора...

Минув місяць польоту, і я відчув дух першовідкривача. В тому сенсі, що тепер чудово розумів моряків на кораблях Христофора Колумба. Тут було те саме, хоч і минуло вісімсот років: замкнений простір, несмачна їжа і капітан з нездоровими амбіціями.

Робота тут теж була. Нудна й одноманітна. Мене поставили на «м'ясо», тобто на синтез білкової суміші. Певен, що на Землі сосиски теж із цього робили, але там хоч маскували смаковими добавками і запаковували в гарну обгортку. Тут же я просто тягнув великий казан, ставив його під ще більший, натискав важіль.

Відкривався отвір, густа блідо-рожева суміш стікала з більшого до меншого, я повертав важіль назад. Тепер сто двадцять кроків до їдальні. Там я вставляв казан до хитрого пристрою, що підіймав його і перекидав вміст до роздавальної машини. Люди підходили з протилежного боку, підставляли тарілки й отримували свої сто грамів «м'яса» до гарніру з такого ж «натурального» рису. А я витягав із пристрою порожній казан і йшов назад. І так сім разів на день. Тож я дуже сумував за картоплею-фрі та Лізою з двісті першого номера.

* * *

Були тут і розваги. Нам щодня повідомляли відстань, на яку віддалився зореліт од Землі, кількість днів у польоті, а також список іменинників. Якщо в когось із сусідів був ювілей, то можна було потрапити на маленьке свято. Шеф-кухар витягав зі сховку хамон і нарізав кожному по два тонесенькі шматочки. Хтось із хлопців приносив поліетиленовий пакет із наклейкою «Вода питна. Аварійний запас». Вміст пакету розводили з розрахунком один до двох, додавали аскорбінку і дрібку глюкози. А потім – танці. Дівчат на кораблі вистачало, а вільного місця ні, тому крутили переважно романтичну повільну музику, щоб танцюристи не сильно розмахували руками. Так я познайомився з Сарою, механіком третьої енергоустановки. Гарненька, весела. Хоча то, може, так здавалось після кількох склянок. Мабуть, я їй теж здався гарнішим за мавпу, бо ми не дочекалися закінчення вечірки і попрямували до її каюти. Вона стояла вище в ієрархії екіпажу – шість квадратних метрів і ліжко, на якому можна було поміститись удвох. І ми це негайно випробували, щойно зачинили за собою двері.

– А ти теж усе життя мріяв про космос? – спитала вона, відновивши дихання.

– Ну, я мріяв здриснути з міста, але не міг уявити, що аж так далеко, – я посміхнувся, згадуючи свої мрії про джекпот і будинок на березі озера.

– То чому ти тут?

– Років зо п'ять тому я випадково зайшов до церкви, переплутав із пабом – у них двері були поруч. Глуха ніч, жодної живої душі. Світилося кілька електричних свічок і термінал біля стіни. В мене лишалось п'ять доларів на рахунку. Я підійшов до терміналу, притис великого пальця до екрана і попросив виграти в лотерею. Гроші списалися. Мабуть, тоді треба було уточнити, про яку саме лотерею йшлося.

– То ти один із тих тридцяти недо...? – Сара затнулася і почервоніла.

Мені лишалось здогадуватись, яким саме словом називали таких, як я. «Недоумок» чи «недолік»?

– Так. Я не навчався вісім років в університеті, не готувався потім чотири роки до польоту на базі в Тихому океані, а з облаштування корабля знаю лише те, що потрібно читати написи. Якщо десь написано: «Не відчиняти», то в жодному разі робити цього не можна.

– Повірити не можу. До команди набирали найкращих із найкращих. Вони не бояться, що ложка дьогтю зіпсує бочку меду?

– Ну, не знаю. Можливо, керівництво гадало, що вам, таким розумним і чудовим людям, рано чи пізно стане нудно серед таких же ботанів?

– І як же ви допоможете розв'язати цю проблему?

– Май совість, ми щойно пів години її розв'язували. Зараз трошки відпочину і продовжимо.

– Ну хоч для чогось придатний, – посміхнулася Сара і підсунулася поближче.

* * *

Біда прийшла, звідки не чекали. Двері на кухню відчинились, і на порозі постав високий блондин.

– Де ця жертва лотереї? – роздратовано спитав він.

Не дуже вірилося, що мене хтось може шукати просто так, щоби познайомитись, потиснути руку і спитати про здоров'я, тож я мовчав, оцінюючи рівень можливої загрози.

А він гарний. Йому б шпагу та гарного капелюха – вийшов би щонайменше граф. А я хто? На його тлі – пірат. Навіть не капітан піратського корабля, а звичайний матрос, якого відрядили драїти палубу. Отже, втрачати нема що.

– Хто питає?

«Граф» прискалив око й пішов до мене. Кухня в нас маленька, як і решта приміщень корабля, тому блондинові знадобилося лише п'ять кроків. Тепер він грізно дивився на мене.

«Зараз накаже дати мені батогів!» – промайнуло в голові.

– Дай їй спокій!

Я випустив із рук електрошвабру. Ну він же сам наказав! Я ж не винен, що швабра впала йому на ногу.

– Ой! Ідіот! – верескнув граф.

Зараз він мене вдарить, точніше, спробує. Мене часто били в дитинстві, трохи менше в юності, а після армії взагалі перестали. Багато хто намагався, звісно, але ні в кого не виходило. Я навчився читати людей і їхні наміри, знав, коли саме сподіватись атаки. У більшості випадків нічого не чекав і бив першим. Блондина я не боявся, такі битися не вміють, але по судах затягати можуть, а я не в курсі, як тут працює правоохоронна система. Викинуть у відкритий космос – і на апеляцію тоді можна не розраховувати.

Він таки вдарив. Сильно. Ну, це йому так здалося. За сценарієм, я мав упасти й вирубатись, а він обвів би всіх присутніх поглядом переможця, розвернувся і гордо пішов би геть. Натомість упав він. Шок від болю. Бог і всі кухарі свідки – я його не чіпав! Просто кістки в аристократів тонкі й ніжні, ламаються дуже легко. Він явно не читав мою особову справу, бо тоді б знав про мою титанову щелепу, що лишилась на згадку від армії.

Я замість блондина обвів присутніх поглядом, переконався, що всі усе бачили і в разі потреби нададуть правдиві свідчення, підхопив графа на руки, як кохану наречену, й поніс до медпункту.

* * *

– Ти щасливий? – спитала мене Сара.

– Так, – збрехав я.

Ну не можна на такі провокаційні питання відповідати чесно. Про ностальгію за гамбургерами і піцою краще взагалі мовчати. Коли ти в романтичних стосунках із мрійливою дівчиною, то тобі для повного щастя має вистачати самого факту цих стосунків!

Сара мені подобалась. У минулому житті я не зустрічав таких фантазерок. Траплялись іноді, але потім виявлялось, що то наркомани. А тут чиста душа, готова віддати життя задля щастя людства. Та тому людству начхати на все! Чула б вона, що всі говорять: «Нам тут жерти нема що, а уряд за наші податки зорельоти буде і пуляє ними в космос!».

Тепер я розумів, чому життя на Землі з кожним роком ставало нестерпнішим. Бо хороших людей збирали й запускали до зірок.

– Макса переводять до іншого відділу. Коли гіпс знімуть, – дивлячись у стелю, сказала Сара.

– Угу, – промимрив я, – наступного разу попереджай про суперника.

– Ніякого наступного не буде! Ми тепер довіку разом. Я навіть подала рапорт про твоє переведення до мого відділу. Замість Макса.

А вона не лише великий романтик. Дуже практично тримати мене біля себе цілодобово – менший ризик, що доведеться тягати за патли якусь курву, що надумає мене окрутити.

– Я ж не знаюся на енергетичних установках, – спробував лагідно відмовитись я.

– Не страшно. Там є інструкція, а всі кнопочки різнокольорові й підписані.

– Ага, щоб навіть такий бовдур, як я, не наробив дурниць, тицяючи не туди.

– Ти себе недооцінюєш! – Сара цьомкнула мене у вухо.

Моя самооцінка піднялася з матроса до боцмана. Так до кінця подорожі відчуватиму себе капітаном піратського корвета. Дожити б іще до того кінця.